

ИИСУСЪТ И ЩИГЛЕЦЪТЪ

Презъ нощта срещу Възкресение Христово малкият Кирилъ сънува чуденъ сънъ.

Въ ума му бѣше много ясна изминалата се страстна седмица. Той виждаше нощта на дванадесеттѣ евангелия, Христовото погребение, шествието, свѣщитѣ и пѣснитѣ на църковния хоръ. Но кой знае защо, презъ всичкото това време предъ очитѣ му бѣше и неговиятъ щиглецъ и клетката.

Кирилъ имаше щиглецъ въ клетка. Тѣ бѣха два. По-голѣмиятъ му братъ, Николай, ги хвана презъ зимата съ примка и му ги подари. Но котката изяде единия още на втория день. Тогава Кирилъ закачи клетката на стената въ плѣвника. Тамъ той носѣше храна и вода на птичката, радваше ѝ се и я слушаше по цѣли часове като чурулика.

Но сега, посрѣдъ сънѣтъ му за страстната седмица и щиглеца, внезапенъ страхъ скова сърцето му. Ами ако съмъ забравилъ — мислѣше си той — отворенъ плѣвника? Ами ако влѣзе котката вътре и се пѣхне въ клетката по изправената до стената стълба!.. И той се втурна къмъ плѣвника. Но вратата бѣше притворена. Кирилъ я тласна

съ все сила и влѣзе.

Но ето — тукъ бѣше чудното нѣщо. Щомъ отвори вратата, отвѣтре го присрещна не тъмнина, а блѣсъкъ на разпалени полиелеи и свѣтлини на много свѣщи.

— Я гледай — помисли си Кирилъ — азъ съмъ билъ въ църквата...

И сърдцето му се изпълни съ голѣма радостъ. Наоколо нѣмаше никого. Но и това никакъ не го зачуди. Царскитѣ двери на олтаря бѣха широко разтворени. Вътре, върху престола, се бѣлѣше нѣщо, обкръжено съ запалени свѣщи.

Кирилъ си спомни за Христовото погребение отъ миналата вечеръ.

— Сигурно тамъ лежи Иисусъ. Я чакай да видя — помисли той и тръгна нататъкъ.

Той вървѣше напредъ съвсемъ свободно и радостно. Не се изплаши никакъ и когато влѣзе въ олтаря. Той видѣ върху престола златенъ ковчегъ, а вътре въ ковчегъ лежеше, покритъ съ бѣла плащеница, Христосъ — русъ, съ дълги коси и кждрава, жълтеникава брада. Кирилъ се обърна и си тръгна навънъ на прѣсти. Но задъ гърба му се